

ชุด Nevermoor เล่ม 2
วันเดอร์สมิท

WUNDERSMITH

ปริศนา แห่งพลัง

Jessica Townsend เขียน
ฟลอย โจนส์ แปล

ชุด Nevermoor เล่ม 2
วันเดอร์สมิท

WONDERSMITH

ปริศนา
แห่งพลัง

Jessica Townsend เขียน
พลอย โจนส์ แปล

 NANMEEBOOKS

Wundersmith: The Calling of Morrigan Crow

Wundersmith ปรีศนาแห่งพลัง

(ชุด Nevermoor เล่ม 2)

Jessica Townsend เขียน

ฟลอย โจนส์ แปล

Silveray ภาพปก

ทศพล ศรีพุ่ม บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2562

ราคา 245 บาท

Original Title: Wundersmith: The Calling of Morrigan Crow

Copyright © 2018 by Ship & Bird Pty Limited.

Jessica Townsend has asserted her right to be identified as the author of this work.

Thai Translation Copyright © 2019 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Published by arrangement with The Bent Agency,

through The Grayhawk Agency Ltd.

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2562: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ทวารณ์เชนดร์, เลสซิก้า.

Wundersmith ปรีศนาแห่งพลัง. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2562.

368 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. ฟลอย โจนส์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-04-4664-3

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • กรรมการผู้จัดการ สมชัย ถาวรรุ่งโรจน์ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนาจินดา • บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีธีรวัฒน์ ณัฐชา กฤตนิวัติชัย • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ ตริโรจน์ ไพบูลย์พงษ์ • ศิลปกรรม MYIE • กราฟิก สุนัดดา เนตยานันท์ • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร

เพลตที่ กรรณภพ พีรพรสโร โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่ออ่านถึงหน้าสุดท้ายใน **Nevermoor บททดสอบสี่ชะตา** ผู้อ่านหลายท่านคงรู้สึกเบาใจว่า "มอร์ริแกนรอดแล้ว!" ในที่สุดสาวน้อยต้องคำสาปที่เราเอาใจช่วยก็สมหวัง อนาคตอันสดใสรอเธออยู่ในสมาคมวันดรัส แน่นนอน รวมถึงความปรารถนาสูงสุดของเธอคือครอบครัวและมิตรภาพยั่งยืนจบสิ้นชีวิตตามที่ผู้อาวุโสควินนิโฆษณาไว้

แต่ชีวิตไหนเลยจะง่ายตายขนาดนั้น การได้เป็นหนึ่งในหน่วยที่ 919 หรือ ดิดเซ็มกลัดรูปตัว ว. บนอกเสื้อ ไม่ทำให้มอร์ริแกนกลายเป็นเพื่อนกับเด็กคนอื่น ๆ ได้ทันที (ยกเว้นฮอว์ทอร์นไว้คนหนึ่ง) มอร์ริแกนเรียนรู้ที่จะชอบตัวเองแล้ว แต่คราวนี้เธอต้องทำให้เด็กคนอื่น ๆ ชอบเธอด้วย

ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง...เมื่อพวกเขาล่วงรู้ความลับเกี่ยวกับ *ทีเด็ด* ของเธอแล้ว

Wundersmith ปรีศนาแห่งพลัง จะพามอร์ริแกนไปพบบททดสอบใหม่ที่อาจยากลำบากกว่าการเข้าสมาคมวันดรัส และดิ้นรนเรียนรู้บทเรียนที่ไม่มีใครสอนเธอได้ รวมถึงต้องเผชิญหน้ากับผู้คนที่มือคดและใจร้ายจนผู้อ่านอาจไม่โทษแทน หากเริ่มรู้สึกเช่นนั้น เราอยากให้คุณสุดลมหายใจลึกลึกล ก่อนพลิกหน้าต่อไป เอาใจช่วยให้มอร์ริแกนแก้ไขปัญหาได้อย่างราบรื่น

และขอให้เรื่องราวของเธอเป็นกำลังใจให้ผู้อ่านทุกคนผ่านพ้นปัญหาที่กำลังเผชิญได้เช่นกัน

นานมีบุ๊คส์

ฉันขออุทิศหนังสือเล่มนี้ด้วยความรักและคำขอบคุณ
ให้แก่บรรดาหญิงผู้พาฉันข้ามผ่านอุปสรรคมาได้
หลักๆ คือ เจมมา และ เฮเลน
แต่ก็รวมถึงกลุ่มคุณยายเซียร์ลีตเตอร์ชาวญี่ปุ่นของฟูมิเอะ ทากิโนะด้วย

บทที่ 1

ทูตสวรรค์อิสราเฟล

วันก่อนฤดูใบไม้ผลิ ฤดูหนาวที่หนึ่ง

มอรรีแกน โครวีกระโดดลงจากรถรางร่วมในสภาพพันกระแทกกัน กึกๆ มือแข็งค้างเกาะด้ามร่มผ้ากันน้ำไว้แน่น ลมตีผมจนยุ่งเหยิง พลัน เธอพยายามลูบผมให้เรียบขณะรีบไล่ตามผู้อุปถัมภ์ที่ล่องหน้าไปหลาย เมตรแล้ว เขากำลังวิ่งตะบึงไปตามถนนสายหลักที่จอแจแออัดในเขตโบฮีเมีย

"รอดด้วย!" เธอตะโกนบอกเขาพลางแหวกดงผู้หญิงสวมชุดกระโปรง ผ้าซาตินและเสื้อคลุมผ้ากำมะหยี่หรูหรา "จูปีเตอร์ ช้างหนอยลึคะ"

จูปีเตอร์ นอรัทหันกลับมาแต่ไม่หยุดก้าว "ซ่าไม่ได้หรือกม็อก การทำอะไรซ้ำๆ ไม่ใช่นิสัยของฉัน ตามมาเร็วเข้า"

แล้วเขาก็ออกวิ่งไปอีกครึ่ง มุ่งหน้าฝ่าดงคนเดินเท้า รถลาก รถม้า และ รถโดยสาร

มอรรีแกนรีบตามเขาไปและเดินเข้าสู่กลุ่มควีนกลีนหอมเย็นสน้ำเงิน แซปไฟร์ที่หญิงคนหนึ่งพนัสน้ำหน้าเธอพอดี ชิการ์มวนเล็กสีทองอยู่ในมือที่ ปลายนิ้วเป็นสน้ำเงินนั้น

"โอ๊ย เหม็น" มอรรีแกนไอ โบกมือไล่ควัน เธอคลาดสายตาจากจูปีเตอร์

ไปครู่หนึ่งเพราะมันควั่น แต่แล้วก็เห็นศีรษะสีแดงสดโตของเขาตั้งขึ้นลง
ท่ามกลางฝูงชน จึงรีบวิ่งตามไป

"เด็กนี่!" เธอได้ยินผู้หญิงนุ่งผ้าเงินอุทานตามหลัง "ที่รักคะ คุณ มีเด็ก
อยู่ในเขตโบฮีเมีย น่าตกใจจริงๆ!"

"คงเป็นแค่การแสดงนะที่รัก"

"อ้อ นั่นสินะ แปลกใหม่ดีจริงๆ!"

มอริแกนอยากมีเวลาหยุดแล้วมองไปรอบ ๆ เธอไม่เคยเห็นเขตนี้ใน
เนเวอร์มัวร์มาก่อน ถ้าไม่กลัวจะพลัดกับจูปิเตอร์กลางฝูงชน เธอคงได้ตื่นตาตื่นใจ
เมื่อเห็นถนนสายกว้างที่มีโรงภาพยนตร์ โรงละคร และโรงแสดงดนตรีเรียงราย
ท่ามกลางแสงสว่างสดใสและป้ายไฟหลากหลาย ผู้คนแต่งกายเลิศหรูพากันลง
จากพาหนะทุกหัวมุมถนน แล้วได้รับเชื้อเชิญเข้าสู่ประตูบานใหญ่ของสถานบันเทิง
พ่อค้าเร่ตะโกนและขับร้องบทเพลงเรียกลูกค้าเข้าสู่ฝั่งที่คึกคัก มีร้านอาหาร
ที่แน่นขนัดจนโต๊ะล้นออกมาบนทางเท้าโดยไม่มีที่นั่งว่างให้เห็น แม้วันนี้จะเป็น
วันสุดท้ายของฤดูหนาวที่อากาศเย็นยะเยือกก่อนถึงฤดูใบไม้ผลิกก็ตาม

ในที่สุดมอริแกนก็ตามจูปิเตอร์ทัน เขาหยุดรอเธออยู่หน้าอาคารที่มี
ผู้คนหนาแน่นที่สุดและงดงามที่สุดบนถนนสายนี้ อาคารนั้นสร้างจากหินอ่อน
สีขาวและทองคำ มอริแกนคิดว่าที่นี่ดูคล้ายวิหารนิดๆ และเหมือนเค้กแต่งงาน
หน่อยๆ ป้ายไฟสว่างไสวด้านบนมีข้อความว่า

โรงแสดงดนตรีเดลเฟียใหม่ขอเสนอ

จี้ แกรนด์

กับังเกิดแต่ตมทั้งห้า

"เราจะ...เข้าไปข้างในหรือคะ" มอริแกนหอบ รู้สึกเจ็บสีข้างขึ้นมาหน่อยๆ
"อะไรกัน ที่นี่นะหรือ" จูปิเตอร์เงยหน้าขึ้นมองเดลเฟียใหม่อย่างรังเกียจ
"สวรรค์โปรด ไม่เอาหรือก จะให้ใครมาเห็นฉันที่นี่ไม่ได้เด็ดขาด"

เขาแอบเหลือบมองไปด้านหลังแล้วด้อนเธอเข้าตรอกหลังเดลเฟียใหม่

ทั้งผู้คนมากมายไว้ ตรอกนี้แคบมากจนทั้งสองต้องเดินเรียงเดียว ก้าวข้ามกองขยะที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรบ้างและกองอิฐที่ร่วงหล่นลงมาจากกำแพง ไม่มีแสงสว่างเลย มีแต่กลิ่นฉุนของบางอย่างที่น่ารังเกียจ ยิ่งเดินลึกเข้าไปกลิ่นก็ยิ่งแรงขึ้นเรื่อยๆ คล้ายไข่เน่าหรือซากอันนิมอล หรืออาจทั้งสองอย่าง

มอริริแกนปิดปากและจมูกไว้ กลิ่นแรงมากจนเธอต้องกลั้นอาเจียน ใจอยากหันหลังกลับอย่างที่สุด แต่จูปิเตอร์ผู้เดินอยู่ด้านหลังเอาแต่ดันเธอให้เดินต่อไปเรื่อยๆ

"หยุด" เขาพูดเมื่อใกล้ถึงปลายตรอก "นี่...ใช่ใหม่นะ ไม่ใช่ เดียวก่อนนี่มัน..."

เธอหันไปเห็นเขากำลังตรวจดูกำแพงแถบหนึ่งที่อยู่เหมือนแถบอื่นไม่ผิดเพี้ยน เขาใช้ปลายนิ้วกดเบาๆ ตรงรอยต่อระหว่างก้อนอิฐ โนมตัวไปดม จากนั้นก็เลียกำแพงอย่างไม่มั่นใจนัก

มอริริแกนมองเขาอย่างตกใจ "อี หยุตเถอะคะ คุณกำลังทำอะไรกันคะ"

จูปิเตอร์ไม่พูดอะไรในตอนแรก เขาจ้องกำแพงอยู่ครู่หนึ่ง ขมวดคิ้ว แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าพร่างดาวผ่านช่องแคบๆ ระหว่างอาคาร "อืม นึกแล้วเชื่อว่าเธอรู้สึกไหม"

"รู้สึกอะไรคะ"

เขาจับมือเธอไปแนบกำแพง "หลับตาลี"

มอริริแกนทำตามสิ่งที่รู้สึกพิลึก บางครั้งก็ดูยากกว่าจูปิเตอร์กำลังทำตัวเพี้ยนๆ หรือจริงจังกันแน่ คราวนี้เธอแอบสงสัยว่าเขากำลังเล่นตลกโง่ๆ กับเธออยู่ อย่างไรก็ตามวันนี้ก็เป็นวันเกิดของเธอ แม้เขาสัญญาว่าจะไม่มีอะไรเซอร์ไพรส์ จูปิเตอร์อาจทำเรื่องแผลงๆ น่าอายที่ลงเอยด้วยห้องที่เต็มไปด้วยผู้คนร้องเพลง "สุขสันต์วันเกิด" ก็เป็นไปได้ เธอกำลังจะพูดสิ่งที่สงสัยออกไปตอนที่...

"เอ๊ะ!" ปลายนิ้วของเธอรู้สึกคันๆ ซาๆ เล็กน้อย มีเสียงฮัมแผ่วเบาในหู "เอ๊ะ"

จูปิเตอร์จับข้อมือเธอแล้ววิ่งออกจากกำแพงเล็กน้อย มอริริแกนรู้สึกถึง